

DE STER VAN NEDERLAND

Straks gij?

Lach niet als men u iets vertelt,
Dat and'ren kan mishagen;
De sterkste schouders kunnen nog
De last van spot niet dragen.

Men kan niet altijd ongestraft,
Een ander mensch belast'ren;
Want eenmaal komt gewis de dag,
Dat men u zal ontmask'ren.

Die lachen om uw geestigheid,
Ten koste van een ander,
Die vinden u, diep in hun hart,
Eer hatelijk dan schrande.

Ze zijn, maar dat ontgaat u wis,
In schijn uw vrienden nu,
Maar wordt gij straks gehoond, bespot,
Dan lachen zij om u.

Anny de Hoog.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang — No. 22

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

„Want Mijne ziel schiept behagen in het gezang des harten, het lied des rechtvaardigen is een gebed tot Mij.” L. en V. 25:12.

INHOUD

STRAKS GIJ?	door Anny de Hoog	337
DE GESCHIEDENIS VAN ONZE KERKLIEDEREN	door George D. Pijper	339
CONFERENTIE-SPROKKELINGEN		343
VAN DE REDACTIE:		
PRESIDENT HEBER J. GRANT		344
WAARVAN CHRISTUS EN DE APOSTELN NIETS WISTEN . .		345
ZANGEN UIT HET HART	door Pres. Heber J. Grant	346
VOOR JONGE OOGEN		349
HAAR TOEGEWEZEN DEEL.	door Onda Marceau	350
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.		352

WIJ LEVEREN ALLESOORTEN

DRUKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

n.v. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

DE GESCHIEDENIS VAN ONZE KERKLIEDEREN

door *George D. Pijper.*

Gods Geest brandt in 't harte
Als vuur en als vlammen!
De Glorie der Laatste
Bedeeling komt voort!

Dit geïnspireerde Loflied was geschreven door William Wines Phelps, een van de meest begaafde en vruchtbare lofliederen schrijver uit de eerste periode van het bestaan van de Herstelde Kerk van Jezus Christus. Het is niet bekend op welke datum dit lied geschreven is, noch onder welke particuliere omstandigheden het werd voortgebracht. Het was een product van de Herstelling en werd verzameld bij de collectie liederen van Emma Smith, die in 1835 werden uitgegeven. De Heiligen zongen het in hun vergaderingen reeds lang voor de Kirtland Tempel gereed was; de machtige emotie en geestelijke kracht echter die het lied bevat, was nog niet ten volle tot uiting gekomen, voor het gezongen werd bij de inwijding van den Tempel welke plaats had 27 Maart 1836.

God had geboden deze Kirtland Tempel te bouwen, er waren nog maar weinig leden aan de Kerk en dezen waren bovendien in niet zeer rooskleurige financiële omstandigheden, toch droegen zij de kosten van 75.000 dollars. De Tempel was gebouwd niettegenstaande de spot en de duistere voorspellingen van de vijanden van de Kerk. Er wordt verteld dat de glinstering in de gereedgekomen muren, werd veroorzaakt door glazen steentjes, die door de vrouwen in een vijzel waren fijngestampd en aan de

buitenzijde van de muren waren vastgepleisterd.

Gedurende de wijdingsdienst herinnerde Sidney Rigdon aan de opofferingen welke de velen zich getroost hadden bij het bouwen van deze Tempel, aan de tranen welke gestort waren en de gebeden welke waren opgezonden tot God opdat Hij hen zou helpen tegen hun onbarmhartige vijanden die trachten te verhinderen dat de Tempel werd afgebouwd.

Er werd een stemming gehouden tot ondersteuning van de Kerkautoriteiten, daarna werd een buitengewoon heilig wijdingsgebed opgezonden door den Profeet Joseph Smith. Uit dit gebed, vervat in afdeeling 109 van Leer en Verbonden, laten we eenige paragrafen volgen:

Dank zij uw naam, o Heere God van Israël, die verbonden houdt en genade toont tot Uwe dienstknechten die oprecht voor U wandelen, met geheel hunne harten;

Gij die Uwe dienstknechten geboden hebt een huis in deze plaats (Kirtland) tot Uw naam te bouwen.

En nu Gij aanschouwt, o Heere, dat Uwe dienstknechten volgens Uw gebod gedaan hebben,

En nu vragen wij U, Heilige Vader, in den naam van Jezus Christus, den Zoon Uws boezems, in wiens naam alleen zaligheid aan de kinderen der menschen kan bediend worden, wij vragen U, o Heere, dit huis aan te nemen, het werk onzer handen, uwe dienstknechten, dat gij geboden hebt dat wij zouden bouwen;

Want gij weet dat wij dit werk te

midden van groote moeilijkheden gedaan hebben; en van onze armoede hebben wij van onze midelen gegeven, een huis tot Uwen naam te bouwen, opdat de Zoon des menschen een plaats moge hebben Zichzelf aan Zijn volk te openbaren.

En als vermaning en pleidooi voor vergeving, vervolgt het gebed:

En daar allen het geloof niet hebben, zoekt ijverig, en onderwijst den een den ander woorden van wijsheid; ja, zoekt woorden van wijsheid uit de beste boeken, zoekt geleerdheid zelfs door studie en eveneens door geloof.

Organiseert uzelf; bereidt elk noodzakelijk ding, en vestigt een huis, zelfs een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis van geloof, een huis van geleerdheid, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God.

Heb genade o Heer met al de natiën der aarde, heb genade met de regeerders onzes lands; moge die grondbeginselen welke door onze vaders zoo eerbaar en edel werden verdedigd, namelijk de grondwet van ons land, voor immer gevestigd worden;

Herinner U de koningen, de prinzen, de edelen, de grooten, al het

volk, de kerken, al de armen, de behoeftigen en de lijdenden der aarde.

O Heere, God de Almachtige, hoor ons in deze onze smeekingen, en neem de toewijding tot U aan van dit huis, het werk onzer handen, dat wij voor Uwen naam gebouwd hebben.

Aan dit punt gekomen begonnen de zangers, die waren opgesteld in de vier hoeken van de Tempel, tesamen met de gemeente te zingen het lied: „Gods Geest brandt in 't harte“ met zulk een geestvervoering dat het was als bij de inwijding van de Tempel van Salomo, waarvan geschreven staat:

En het gebeurde dat de trompetters en zangers als een waren — en als zij hun stemmen verhieven**** en loofden God zeggende: want Hij is God en Zijn goedheid duurt in eeuwigheid; dat dan**** het huis van God vervuld was met den Geest Gods.

Het origineele loflied bevatte zes strofen met koor. Ons oude zangboek bevatte vijf, het nieuwe slechts drie verzen.

Gods Geest brandt in 't harte als vuur en als vlammen,
De glorie der laatste bedeeing komt voort;
Gezichten en gaven van ouds keeren weder,
En eng'len bezoeken dit stervelings oord.

Koor: Wij zingen en juichen met Hemelsche koren:
Hosanna, Hosanna! den Vader en Zoon!
De eere zij Hun in den hooge gegeven,
Voor eeuwig en immer om hunnen troon.

Den Heiland te volgen zij immer ons streven,
Zijn priesterschap leidt ons, niet langer getreurd!
Gods kennis en macht wordt alomme gepredikt,
De sluier der aarde wordt opengescheurd.

Gods Geest is in onze gewijde vergad'ring,
 Wij breiden het Koninkrijk Gods uit op aard.
 En door het geloof zullen wij eens ontvangen
 Gods glorie, met gaven en zegen gepaard.

Gezegend de dag, als de lamm'ren en leeuwen,
 In vrede tesamen neer liggen geschaard;
 Als Ephraim gekroond is met zegen in Zion,
 En Jezus in glorie daalt neder op aard.

Het loflied is een heraut van de Herstelling. Het vertelt dat zegeningen en visioenen weer tot de aarde zijn teruggekomen; dat engelen de aarde wederom bezoeken, van den vooruitgang van de Heiligen in hun begrip van de wetenschap van God en de omvangrijkheid van Zijn Macht; van het scheuren van den sluier der onwetendheid en de verspreiding van het Evangelie over de aarde, van het te verwachten tijdperk van vrede en de komst van Christus op de aarde.

Het koor is een couplet van ware geestvervoering, waarin de Heiligen zich vereenigen met de „engelen in den hemel” in den roep, die de meest heilige uiting van de Heiligen der Laatste Dagen belichaamt n.m.:

*„Hosanna, Hosanna, Hosanna!
 den Vader en den Zoon.”*

Dit lied is gebruikt in de wijdingsfeesten van alle negen Tempels die door de Heiligen gebouwd zijn en ook bij vele inwijdingen van Kerkgebouwen.

De oorsprong van de melodie van dit lied kan hier niet gegeven worden. Hoogst waarschijnlijk werd deze gezongen door de oude Zuidelijke volken en door de Laterdaagsche Heiligen geadopteerd.

De auteur.

William Wines Phelps werd 17 Febr. 1792 geboren, in Hannover, Moris Country, New Jersey. Hij genoot een voor die dagen goede opvoeding; huwde met Sally Waterman die hem verscheidene kinderen schonk. Toen hij jong was interesseerde hij zich voor de politiek en was een van de candidaten voor het ambt van luitenant gouverneur van New-York. Hij begon zich te interesseeren voor het Mormonisme nadat hij het Boek van Mormon gelezen had, en nadat hij met Sidney Rigdon tien uur in gesprek was geweest, verklaarde hij dat hij door de macht van den Heiligen Geest wist dat dit boek de waarheid was.

In Juni 1831 bezocht William Phelps Kirtland en stelde zichzelf ter beschikking van den Profeet. Hij is het onderwerp van een openbaring vervat in afdeeling 55 van Leer en Verbonden. Hierin wordt hij geroepen tot den doop en verordend tot assistent van Oliver Cowdery om boeken te drukken en te schrijven voor de school van de Kerk. Spoedig na deze openbaring werd William gedoopt en hij werd een geestvolle prediker en een waardevolle hulp voor den Profeet bij het werk voor de Kerk in Jackson County,

Missouri. Met den Profeet richtte hij de „Avond en Morgen Ster” op en hij hield toezicht op de openbaringen gegeven aan Joseph Smith, voor zij werden gepubliceerd.

Het zou meer plaats nemen dan beschikbaar is als het actieve leven van Broeder Phelps hier beschreven moest worden. Toch volgen nog eenige hoogtepunten uit dit waardevolle leven. Hij was in het presidentschap van het district in Missouri. Later was hij met den profeet in Kirtland en gaf persoonlijk 500 dollars voor de te bouwen Tempel aldaar. Hij was een van de schrijvers van den Profeet bij de vertaling van het „Boek van Abraham” van de papyrus rollen, gevonden bij de Egyptische mummies. Hij was gekozen om de lofliederen welke door Emma Smith waren verzameld te herzien en klaar te maken voor publicatie. Van hem zelf werden in dezen bundel vele liederen opgenomen, waaronder het lied uit dit artikel. In Missouri teruggekeerd werd hij aangesteld als postmeester van het verre Westen. Den 6den Februari 1838 werden W. Phelps en zijn medebestuurders in het Presidentschap door de leden van de Kerk verworpen.

Hij was zeer verbitterd geworden en werd op de Conferentie die gehouden werd in Quincy, 17 Maart 1839 van de Kerk afgesneden. In 1841 was hij tot de Kerk teruggekeerd en herdoopt, daarna vervulde hij een zending in de Oostelijke Staten. Nadat hij

in Nauvoo teruggekeerd was, werd hij een speciale boodschapper van den Profeet, voornamelijk voor contact met den gouverneur van den Staat.

In Nauvoo werkte hij ijverig voor het belang van de leden van Kerk en stad, maar hij had weinig voldoening van zijn werk. Hij was een lid van de gemeenteraad en werd betrokken bij een moeilijkheid van een ander persoon. Hij werd gearresteerd, maar ook vrijgesproken. Na den dood van Joseph Smith was hij een dergenen die Brigham Young als het hoofd der Kerk erkende. Bij een vergadering, gehouden 5 October 1844, werd op zijn voordracht Siduey Rigdon afgesneden van de Kerk. In 1844 assisteerde hij Willard Richards bij het verzamelen van materiaal voor de Kerkgeschiedenis. Hij was ook een van degenen die gedagvaard werden naar Carthage als verdacht van een poging tot verraad, hij werd echter grondig vrijgesproken.

William W. Phelps en zijn vrouw waren de eersten die de begiftigingen in de Nauvoo Tempel ontvingen. Zij trokken over de vlakten in 1848 en namen actief deel in de eerste historie van dat nieuwe land.

Hij was een van de eerste regenten van de Deseret Universiteit. Nog veel, heel veel werk verrichtte hij en hij was een van de eerste die begiftigingen voltrok in de vallei van Utah. Hij stierf 7 Maart 1872.

* * *

Een lui leven begint met een lach en eindigt met een klacht.
Tobben is niets anders dan de verbeelding overwerk laten verrichten zonder betaling.

Conferentie-Sprakkelingen

Beseffen wij wel hoe we gezegend zijn, wij murmureeren over tekort aan boter en vet, doch onze Heiland heeft honger en dorst geleden en kon nog bidden: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen!”

Wij moeten God zoo beminnen dat wij het mooiste aan Hem zouden kunnen afstaan.

Als wij moesten leven in een hemel zooals wij die ons voorstellen, zou dit geen hemel voor ons zijn.

Uit goede gedachten spruiten goede daden voort.

Persoonlijke gedachten bouwen de wereld.

Gehoorzaamheid, beter dan offerande.

Er zijn twee categorieën menschen. optimisten en pessimisten, schaart u onder de eersten.

Zij die het Evangelie aannemen moeten een bijzondere intelligentie bezitten.

Wij moeten leeren zien met de oogen van anderen, hooren met de ooren van anderen, bidden met het hart van anderen.

De geestelijke voeding van de ziel bestaat, evenals de lichamelijke voeding uit drie phasen „opnemen, verwerken, afgeven.” De voor-naamste phase is de middelste „verwerken.”

De ware Christus volging is alleen daar, waar men toe is aan de „innerlijke beleving van Zijn leer,”

De afstand van het hart naar het gesproken woord is gelijk aan de lengte van een trompet, laat deze afstand zoo kort mogelijk zijn.

De grootste levensvraag: „Vanwaar-Waarom-Waarheen.”

Een wijze schipper zoekt, als gevaar dreigt „ruimte en diepte.”

Een diepere kennis van het Evangelie is noodzakelijk.

Gerechtigheid verhoogt het volk, en onreinheid is de schande der natie.

Weg met de ondiepten, streeft naar het Hoogste en Volmaakste.

Bekeering is noodzakelijk: wij moeten ons tot God keeren, opdat God tot ons kan komen.

Het leven heeft geen inhoud, wanneer men geen doel voor oogen heeft.

(Zie vervolg blz. 348).

15 NOVEMBER 1940

VAN DE REDACTIE

President Heber J. Grant.

In dezen tijd heeft de menscheid, meer dan ooit tevoren, de leer van Christus noodig om zich te ontdoen van en zich te verheffen boven den invloed, die van zijn tegenstander uitgaat en waar aan het grootste deel der wereld heden ten dage is onderworpen. Nu, meer dan ooit in zijn geschiedenis heeft de mensch behoefte aan den lieflijken, veredelenden geest, welke van Zijn Evangelie uitstraalt.

De Heiligen der Laatste Dagen, voornamelijk zij, die dit niet alleen in naam zijn, weten wat het Evangelie in hun leven beteekent en wat zij daaraan hebben te danken. En als wij aan het Evangelie denken, gedenken wij tevens onze pioniers, die onnoemelijk veel lijdens, vervolgingen en ontberingen hebben gedragen ter wille van hun geloof en om hun, die na hen zouden komen, een erfenis van onschatbare waarde na te laten. Tot deze pioniers behoort ook, zij het dan niet van de allereerste tijden, de man wiens vier en tachtigsten verjaardag wij den 22sten dezer hopen te vieren. Gedurende meer dan een halve eeuw heeft President Heber J. Grant op de bres gestaan om de zaak der Kerk tegen haar vijanden te verdedigen en het Koninkrijk Gods op deze aarde uit te breiden. Niet door geweld, niet door het zwaard, doch door Liefde voor zijn Schepser en voor zijn medemenschen. Door duizenden buiten de Kerk geëerd en bemind om zijn zacht

en innemend karakter, om zijn eerlijkheid en trouw aan het eens gegeven woord, is hij buitendien voor de leden der Kerk ook, en zulks in de eerste plaats, een Profeet, een Gezalfde des Heeren.

Ondanks zijn hoogen leeftijd leidt hij met groote energie, nu min of meer getemperd door een

President Heber J. Grant.

zware en langdurige ziekte, die hem vele weken aan het ziekbed heeft gekluisterd, doch waarvan hij thans gelukkig is herrezen, de zaken der Kerk, hierbij de woorden van den Meester tot richtsnoer nemende: Het eenig ware geluk bestaat in zelfverloochening.”

Dat God hem moge zegenen en hem nog lang moge sparen om voor het welzijn der Kerk en haar leden te arbeiden, is de innige bede van alle leden.

Hieronder mogen eenige zijner uitspraken volgen:

Voor mij is het feit, dat de geest niet veroudert, een bewijs voor de onsterfelijkheid der ziel.

dezen wil ook ten uitvoer brengen om datgene te bereiken, wat wij wenschen.

Het is duidelijk, dat door den wensch alleen, door uiting te geven aan den wil, wij absoluut niets tot stand brengen. Wij moeten

Ik ben er zeker van, dat wij zoowel geestelijk als stoffelijk, ja op velerlei wijzen worden gezegend, indien wij onzen plicht doen.

* * *

Waarvan Christus en de Apostelen niets wisten.

Zij werden ingesteld :

	i. h. jaar		i. h. jaar
Het wijwater	120	Steenen altaren voorge-	
De boetedoeningen	157	schreven	506
Gebeden voor de dooden	200	Vasten tot 40 dagen uitge-	
Huwverbod voor geeste-		breid (Consillie v. Orleans)	547
lijken	325	Het laatste oliesel	550
Het monnikswezen	348	Het vagevuur	593
De aanbidding der Heiligen	360	De dienst in het Latijn	663
De Kerstdag tot Christelijke		Het kussen van den voet	
feestdag.	375	van den Paus	809
De eerste klokken in de		Heiligverklaring	993
kerken.	390	Klokkenwijding	1000
De Latijnsche mis	394	Ongehuwde staat der gees-	
Maria de Moeder Gods ge-		telijken	1015
noemd en aanbeden	431	Aflaat	1119
Asch strooien voor het		Kwijtschelding	1200
vasten	487	Inquisitie	1204
Priesters begonnen een ambts-		Oorbiecht	1210
kleed te dragen	500	Onfeilbaarheid van den Paus	1870

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Dec.

AVONDMAALSVERS

Ter vergeving onzer schuld,
Werd Jezus dierbaar bloed geplengd,
En daarom gaf hij met geduld,
Het offer, dat ons 't leven brengt.

Jesaja 53 : 2 : „Want Hij is als een rijsje voor Zijn aangezicht opgeschoten, en als een wortel uit een dorre aarde.

Zangen uit het hart.

door President HEBER J. GRANT.

Het zingen van onze Heilige liederen, geschreven door dienstknechten van God, heeft een machtige uitwerking bij de bekeering van menschen tot het Evangelie. Het bevordert den vrede en den geestelijken groei. Zingen is bidden tot God, want Hij zeide :

„Want Mijne ziel scheidt behagen in het gezang des harten, ja, het lied des rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met eenen zegen op hunne hoofden beantwoord worden.”

L. en V. 25 : 12.

Ik wil hier een voorval vertellen waaruit blijkt dat zingen de macht heeft opstandige gevoelens te kalmeeren en harmonie te brengen in de harten der menschen die vervuld zijn van een twistzieke geest. Het gebeurde vele jaren geleden en betrof een verschil van meening tusschen twee oude geloovige broeders, wier lidmaatschap reeds dateerde van de dagen van Nauvoo. Deze mannen waren vervuld van toewijding voor het werk van God. Zij hadden vele moeilijke tijden in Nauvoo doorgemaakt, zij behoorden tot de Heiligen die werden uitgedreven en hadden deel aan de moeiten en zorgen van de eerste pioniers bij hun vestiging in het Westen.

Deze mannen waren het met elkander oneens geworden over een zakelijke aangelegenheid en hadden ten laatste besloten naar President John Taylor te gaan

opdat deze hun kon raden in hun moeilijkheden.

John Taylor was in die dagen President van het Quorum der twaalf Apostelen. De beide broeders gaven elkander hun woord van eer dat zij zich zouden neerleggen bij wat President Taylor zou beslissen. Evenals vele anderen, ook in dezen tijd, waren zij niet gewillig om hun raadgevingen van Bisschop, District-president of anderen, die de aangewezen personen waren om te raadplegen, aan te nemen; zij wenschten een uitspraak van een hoogere autoriteit.

In de dagen van Nauvoo waren zij in persoonlijk contact geweest met President Brigham Young en zij voelden hun belangrijkheid in zake de Kerk en haar arbeid, en zoo kon geen advies hun voldoen tenzij het van een Apostel kwam.

Zoo gingen zij dan naar President Taylor maar vertelden hem niet onmiddellijk wat hun zaak was, doch zeiden dat ze ernstige moeilijkheden hadden en of hij naar hen wilde luisteren en daarna zijn raad geven.

President Taylor stemde gewillig toe. Hij zeide echter: „Broeders, voor ik naar uw verslag luister, zou ik gaarne een van de liederen van Zion voor u zingen. Nu was President Taylor een zeer bekwaam zanger, en zong onze Heilige liederen met gevoel en overgave. Hij zong een lied voor de twee mannen. Ziende dat zij onder de indruk waren

vroeg hij hen nog naar een ander lied te willen luisteren. Zij wilden dit volgaarne doen. Beiden schenen de zang zeer te waardeeren en na het zingen van het tweede lied, merkte Pres. Taylor op, dat hij had gehoord dat er geluk is in een oneven aantal en daarom nog een derde lied wilde zingen. Hij deed dit. Bij het einde daarvan zeide hij op de hem eigen grappige wijze: „Nu broeders, ik wensch u niet weg te jagen, maar als ge me wilt vergeven en nog naar een lied wilt luisteren, beloof ik u dat ik zal ophouden en naar uw moeilijkheden luisteren.

De geschiedenis vertelt verder dat toen Pres. Taylor het vierde lied geëindigd had, de beide broeders tot tranen toe bewogen waren. Zij stonden op, schudden elkaar de hand en vroegen President Taylor hen te vergeven dat ze hem lastig gevallen hadden en zijn kostbare tijd in beslag hadden genomen. Zij verwijderden zich in de beste har-

monie zonder dat Pres. Taylor ooit geweten heeft wat hun moeilijkheden waren.

Het zingen van Broeder Taylor had hun gevoelens wederkeerig gewijzigd. De geest van God had hun harten beroerd en de bergen van oneenigheid, welke tusschen hen waren opgerezen werden versmolten. Liefde en broederschap had hun zielen vervuld en de zaken waarover ze getwist hadden leken hen nu van geen belang meer. Het lied uit het hart had hen vervuld met de geest van verzoening.

Laat ons onze liederen nimmer vergeten als we naar het huis van Waarheid opgaan. Laat de gemeente zingen; Laat de koorleden de schoone bedoelingen en fijnen geest welke in de liederen vervat zijn, begrijpen en aanbevelen. Dan zal onze Vader in den Hemel vreugde smaken in de zangen van ons hart, welke gebeden tot hem zullen worden en welke Hij op grootsche wijze zal beantwoorden door zegeningen over onze hoofden uit te storten.

* * *

Waarom?

Waarom zal ik langer talmen,
Als ik nu mijn plicht eens deé
En eenmaal per week mij wijdde
Aan het werk der Z.H.V.?

Waarom zal ik enk'le Zusters
Laten doen het Liefdewerk,
Ook het offeren van liefde
Is *mijn* taak in onze kerk.

Waarom zoek ik steeds een reden
Heb ik dáárvoor nimmer tijd,
Zijn mijn zorgen niet een ander
Maar alleen aan mij gewijd?

Waarom, ja waarom dit alles,
Het waarom heeft afgedaan.
't Is mijn plicht, en voortaan zal ik
Naar de Z.H.V. toe gaan.

Jebe.

CONFERENTIE-SPROKKELINGEN

(Vervolg van blz. 343)

Het wereldgebeuren, voor ons onbegrijpelijk vaak, is slechts een kleine fase in ons eeuwigheidsbestaan.

Indien alle menschen het Evangelie wilden leven, zou de geheele wereld Zion zijn.

Laat ons zorgen, alles wat tot onze taak behoort, dit zoo goed mogelijk te doen, vóór wij ons met de taak van een ander bemoeien.

Wij behooren hard en onverbiddelijk voor ons zelf te zijn. doch zachtmoedig en vergevensgezind jegens onzen naaste.

Teleurstelling, mits waardig gedragen, loutert.

Lastert niet, want wie zijn naaste besmet, besmet zichzelf.

Voor hen, die op Christus hopen in dit leven, heeft de dood geen verschrikking, hij beteekent voor hen niets anders dan een overgang naar een ander leven.

Denkt om de kinderen: indien wij ouderen in het Evangelie ver-slappen, zullen zij het verwaarloozen, indien wij in het gebed ver-flauwen, zullen zij het geheel nalaten.

Het Evangelie is een feestgewaad, dat geest en lichaam siert. Het is echter niet bestemd om alleen des Zondags te worden gedragen.

Offert liever uw leven dan uw reinheid.

Het getuigenis der Waarheid is een machtig plechtanker, het wordt in stand gehouden en versterkt door den wil des Vaders te doen.

Men kan alleen dan ervaren, dat het Evangelie Gods werk is, door het te leven.

Het is het verschil in intelligentie, die den mensch tot leider of volgeling maakt. Onze mate van intelligentie hangt af van de gelegenheden, welke wij al dan niet benutten om vooruitgang te maken.

Wij zijn kinderen Gods en het doel van dit leven is: den weg te gaan, die ons naar het Vaderhuis terugvoert. Het Evangelie is hier de eenige goede wegwijzer.

De menschen zoeken naar waarheid, doch niet daar waar zij is te vinden, n.l. bij Christus.

Zonder eenheid kan niets goeds tot stand komen. Het Evangelie predikt ook deze,

Ziet toe, dat Gods geest in u niet wordt uitgebluscht.

Tot de bekeering behoort ook, dat wij ons bekeeren van de overtreding van het Woord van Wijsheid.

Het verbond met God kan alleen worden verbroken door onze schuld.

Diepe waarheden worden verkondigd door de eenvoudigen onder ons.

Liever een volmaakte inhoud in een onvolmaakten vorm dan een volmaakte vorm met onwaarachtigen inhoud.

Blijft gij getrouw, gij Heiligen der Laatste Dagen, opdat niet de gansche wereld aan haar zonden ten onder gaat!

Gaat voort in Liefde en Eenheid, want deze zijn het kenmerk van Christus' Kerk.

Velen weigeren de vrijheid, die het Evangelie hun biedt, meenende deze langs anderen weg te zullen vinden.

* * *

Vaar jonge Oogen

Ons dagelijksch brood.

Een kleine jongen kreeg 's morgens van zijn moeder een heerlijk broodje voor zijn ontbijt. De kleine jonge zeide: „Dank u moeder, dank u, voor dat heerlijke broodje.”

De moeder antwoordde: „Je moet mij niet danken, maar den molenaar.”

De jongen rende naar den molenaar en hij zeide: „Dank je molenaar, dank je voor het heerlijke broodje.”

De molenaar zeide: „je moet mij niet danken, jongen, maar den boer.”

De kleine jongen vloog al weg naar den boer: „dank je boer,” zeide hij, dank je voor het heerlijke broodje.”

De boer zeide: „Bedank mij

niet, maar den regen. Ik zaaide alleen maar.”

Daar zag de jongen de wolkjes in de lucht. Hij zag de regendropjes vallen. Toen zeide hij: „Dank regendropjes, voor mijn heerlijke broodje.”

De regen sprak: „Geen dank aan mij, bedank de zon. Ik help alleen een beetje.”

Juist begon de zon te schijnen. De kleine jongen sprak: „O zon, dank je voor mijn heerlijke broodje”.

Toen zeide de zon: „Neen jongen, geen dank aan mij, maar aan God die mij gemaakt heeft.”

De kleine jongen keerde terug naar de tafel. Hij vouwde zijn handjes. Dan zeide hij: „Dank u lieve Vader in den Hemel, voor dat heerlijke broodje.”

* * *

Niets is zoo vluchtig als de stemming; zij kan veranderen door een blik, een gebaar, een woord, een herinnering, ja, door wat niet al. Wel hem, van wien steeds een reine stemming uitgaat.

HAAR TOEGEWEZEN DEEL.

door *Onda Marceau*

Bertha Evans keek naar haar roode handen en gebroken nagels. „Wat heb ik van het leven overgehouden?“ vroeg ze zichzelf. „Jaren achtereen zit ik hier op de boerderij — zwoegende voor Willem en de kinderen. Nu zijn de kinderen allen weg en Willem leest maar cowboy verhalen.“

Voor de eerste maal in haar leven zat Mevrouw Evans te wrokken over haar lot. Ze viel neer in haar stoel, te moe om het grijzende haar dat over haar gezicht viel opzij te strijken. Haar oogen dwaalden naar het venster. Daar waren haar bloemen stuk gewaaid door den wind. Daar was de groene katoenboom, die zou wel weer gauw wit zijn door de sneeuw, net als met de laatste sneeuwval en die daarvoor.

„Ik kan natuurlijk weer geen klaargemaakte japon koopen“, fluisterde ze; „en geld om mijn haar te laten krullen, zooals de stadsdames doen, is er natuurlijk ook niet“. Zij voelde zich oud en moe, en vroeg zich af waarom er nu niet een klein beetje moois in haar leven kon komen.

Juist hoorde ze dat haar man zijn voeten veegde op de deurmat, „Ik heb de post ontvangen, Moeder. Jouw tijdschrift is gekomen.“ Willem Evans droeg sloffende schoenen, verschoten kleeren en een baard van een week, hij sloeg de deur toe terwijl hij binnenkwam. Zijn vrouw keek niet op en daarom zeide hij nogmaals „Moeder, je tijdschrift is gekomen.“

Nu veerde ze op. „O, laat me zien.“ Niettegenstaande haar moeheid bladerde ze haastig het tijdschrift door, terwijl haar man zijn voeten bij de kachel warmde.

Bertha stopte bij een titel welke luidde: „Betoonde moed“ door Janet Evans. Zij las de naam nog eens over en dan met een voldaan gezicht, keek ze naar de woorden van het opschrift — ze een voor een spellende.

BETOONDE MOED.

„Op haar vijftigste jaar was Mary Adams geen schoonheid. Haar gelaat droeg geen sporen van massage of kostbare olieën. Haar roode handen en gebroken nagels getuigden van uren van ingespannen arbeid. Haar schouders waren naar omlaag gebogen tengevolge van het dragen (onder haar hart) van vijf zonen en twee dochters, welke nu sterk waren opgegroeid. De verschoten katoenen japon droeg Mary alleen om zich te bedekken, noch haar gezicht, noch haar figuur hadden er voordeel van.“

Van wat de wereld schoonheid noemt, was er weinig in Mary's leven. Haar echtgenoot was een kleine boer uit Texas, een bescheiden, stille man; een man die verjaardagen en gelegenheden vergat. Sam Adam gaf niets om verfijndheid of mooie kleeren. „Ik ben een eenvoudig landman“ zeide hij gewoonlijk. „Laat de menschen ons nemen om wat wij zijn — niet om de kleeren die wij dragen.“ Hij was echter

een zeer toegewijd echtgenoot.

Toen Mary met Sam trouwde, dacht ze bij zich zelf: „Nu zal ik mooie gordijnen en meubelen krijgen, volop bloemen in de tuin en ook zal ik wel eens zijde japonnen koopen. Mary hield zooveel van mooie dingen en zoo moesten ze ook deel uit maken van haar heilige liefde.

„Spoedig echter was het mooie linoleum volgekrast door schuifelende voetjes. De gordijnen waren spoedig verschoten door het vele wasschen en de meubelen waren beduimeld en gesleten. De bloemen welke ze zoo teeder verzorgde, moesten met kruiken en flesschen afgedekt worden, anders werden ze bedolven door het steeds waaierende zand.

„Niemand heeft ooit geweten dat Mary — voor ze de zes paar overalls voor haar manging koopen — eerst verlangend een catalogus zat te bestudeeren van een magazijn dat 30 mijlen verwijderd was en de fraaiste zijden japonnen verkocht.

„Iedere dag bracht een overvloed van eindelooze taken, maar Mary was een verkwister waar het haar energie betrof, haar kinderen stoëiden door het leelijke oude huis, overal rommel achterlatend. Zij waren ziek. Zij waren gewond. Johnny viel uit de appelboom en brak zijn arm. Danny moest maanden verpleegd worden toen hij zijn been aan een prikkeldraadversperring had opengehaald. Zij scheurden hun kleeren, maakten ze vuil, en aten met de bewonderenswaardigen eetlust van boerenkinderen. De kreet van Mamma, ik wil —” was steeds aan de orde.

„In haar weinige rustige uren,

nadat de kinderen sliepen naaide Mary mooie linten aan de jurken van haar meisjes of fluweelen banden aan hun mutsen. Sam hield zich in dien tijd onledig met het lezen van verhalen over brieschende paarden en vluchtende troepen.”

Bertha wachtte een poosje en keek verstolen naar haar man. Dan las ze het verhaal ten einde. Het was een geschiedenis van een boerenvrouw wier prachtige moed een groote familie van de eene moeilijkheid door de andere hielp. Haar oogen staarden op de eindpagina en ze las en herlas deze.

„Het is waar, Mary Adams' leven was niet gevuld door de mooie dingen waarna ze zoo verlangde. Ook was het geen gemakkelijk leven geweest. Maar voor Mary hinderde dat niet. Zij had een andere schoonheid leeren kennen. Zij had een nieuwe voldoening gevonden. Zij had zeven kinderen de wereld ingezonden — zeven lichamelijk sterke, geestelijk reine, zuiver denkende kinderen. Deze wetenschap was belooning genoeg.”

Bertha ging wat rechter zitten en staarde strak omhoog. Willem stond op en ging naar de deur, terwijl hij over zijn schouder zeide „Waar zou onze dochter haar ideeën voor de verhalen vandaan halen, mama?”

Het gelaat van Bertha was zonder uitdrukking toen ze antwoordde „Ik weet het niet Pa, ik denk dat ze deze verzint.” In haar oogen echter scheen een nieuw licht — een nieuw begrip, een nieuwe moed.

„Ik denk dat het niet zoo slecht geweest is,” mompelde zij voor zich heen, toen haar man was weggegaan. In haar toon was geen wrok meer te hooren.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ontslagen.

Oud. Hans IJlst, werd eervol als Overziener van de Zondagsscholen in de Nederlandsche Zending ontslagen.

Een woord van dank voor alle door hem gedane werkzaamheden, is zeker hier op zijn plaats.

Op Zondag 3 November j.l. werd het bestuur van de gemeente Den Haag, welke bestond uit de broeders E. Heining, president, P. Dirkmaat, 1e en H. J. A. Jacobs, 2e raadgever, met een woord van dank uit hun ambt eervol ontslagen.

Op Zondag 10 November werd het bestuur van de gemeente Arnhem, welke bestond uit de broeders R. Middelhoven, president, S. Flink, 1e en A. Driest, 2e raadgever, met een woord van dank eervol ontslagen.

Aangesteld.

Ouderling R. Schippers, van de gemeente Delft is aangesteld als Overziener der Zondagsscholen in de Nederlandsche Zending.

Op Zondag 3 November j.l. is een nieuw bestuur voor de gemeente Den Haag aangesteld, welke is als volgt:

J. Claus, president.

J. P. Schouw, 1e raadgever.

A. P. Claus, 2e raadgever.

M. C. Saris, secretaris.

Op Zondag 10 November j.l. is het bestuur van de gemeente Arnhem als volgt samengesteld:

J. A. de Juncker, president.

A. Driest, 2e raadgever.

Een 85-jarige.

Den 30sten November a.s. hoopt Broeder Egbertus Heining te Den Haag zijn 85sten geboortedag te herdenken. Hij is zeer zeker, wat leeftijd betreft, een van de oudste leden van de Kerk. Hij heeft, tezamen met zijn vrouw, hard gearbeid in zijn leven. Het gezin werd gezegend met 10 kinderen, waarvan er eenigen naar Zion zijn opgetrokken.

Broeder Heining heeft in vele opzichten zijn jeugd bewaard; zijn oogen glinsteren van pret als hij zijn vrouw zijn onschuldige plagerijtjes toevoegt.

Zuster Heining, hoewel reeds lang bedlegerig, is dankbaar, dat zij al breiënde, zich nog voor haar groote familie nuttig kan maken.

Wie de beide oudjes bezoekt wordt immer verkwikt door hunne eenvoudige echt vromen christenzin.

Wij hopen dat Gods zegen op hen mag blijven rusten en hun levensavond met goud mag omkransen.

* * *

Aan de Lezers!

Laat „DE STER“ aan uw familie of vrienden lezen en tracht een abonnement te plaatsen. U bereikt daarmede dat het Herstelde Evangelie meer verkondigd wordt.

De abonnementsprijs is f 2.00 per jaar.